

akkor százazrekkel nőtt és nő al-
landóan az ipari népesség. Vagyis
a mezőgazdasági termékek össz-
fogyasztása és ugyanakkor a fe-
jenkénti fogyasztás is. Ebből az kö-
vetkezik, hogy mezőgazdaságunk
hozamát hovatovább meg kell dup-
lázunk. Mi kell ehhez? Olyan ipar-
kei, amely el tudja látni megfelelő
gépekkel, műtrágyával a mezőgaz-
daságot és százezer holdakon ter-
melti meg az öntözés feltételeit. En-
nek a feladatnak a megoldása si-
kerrel folyik. Az kell továbbá, hogy
megteremtjük a nagyüzemi szocia-
lista mezőgazdaságot. Ennek a fel-
adatnak a megoldása szintén siker-
rel folyik: mezőgazdasági terüle-
tünk 40 százaléka van már a szocia-
lista szektorban. Végül az kell,
hogy megteremtjük dolgozó parasz-
ságunkat a földművelés és állatteny-
észtés valóban tudományos, a Szovjetunióban bevált módszereire.

A továbbiakban részletesen be-
szélt arról, hogy a természetvédelme-
zeti mozgalom fejlesztésénél a leg-
szigorúbban be kell tartani és be fogjuk
tartani a szövetkezés önkéntességé-
nek elvét s az állam segíteni akar
az egyéni dolgozó parasztságnak is
— például a beszolgáltatási rend-
szer átalakításával —, hogy az ed-
diginél jobban találja meg számí-
tását. Ezután így folytatta:

— **Öt éves tervünk harmadik alap-
gondolata:** népünk életszínvonalá-
nak, gazdasági és szellemi igényei-
nek szakadatlan emelése és kielégé-
tése. Népgazdaságunk fejlesztése
nem öncél, hanem a szocialista tár-
sadalom Sztálin elvtárs által felfe-
lejt alapvető törvényének szolgálatában
áll. Nálunk is érvényes ez a tör-
vény, amely az egész társadalom
állandóan növekvő anyagi és kul-
túrális szükségletei maximális kielé-
gítésének biztosításáról szól.

Révai elvtárs hangsúlyozta, hogy az életszínvonal emelkedéséhez hoz-
zájárulnak a kulturális igények ki-
elégítésének biztosítása is.

— Ami kulturális fejlődésünket
illeti, már most, az első öt éves terv
negyedik évében előbbre vagyunk
egész sor tőkés országnál. Színhá-
zaink, mozijaink, kiállításaink lát-
ogatottságát megirigylhetné tőlünk
Anglia, vagy Franciaország. Egye-
dül mozgóképszínházaink száma a
régi rendszerhez viszonyítva hatszo-
rosára nőtt: 400-ról 2300-ra. Két-
három esztendő alatt nem lesz köz-
ség Magyarországon mozi nélkül. A
második öt éves tervben pedig el-
kezdjük vidéki keskeny mozi hálóza-
tunk átszervezését állandó jellegű
nagy mozikká.

— Központjaink sem vár a má-
sodik öt éves tervig, hogy túlhaladja
egész sor kapitalista ország közok-
tatását. Tíz ezer lakosra Magyaror-
szágon 1952–53-ban 51 főiskolai
hallgató jutott, ugyanakkor Finn-
országban 36, Olaszországban 32,
Svájcban 35, Svédországban 21.
Tíz ezer lakosra nálunk 1937–38-
ban 57 középiskolai hallgató ju-
tott. 1952–53-ban 141. Ugyanak-
kor Ausztriában csak 89, Olaszor-
szágban csak 109. Második öt éves
tervünk hatalmas kulturális célki-
tűzése: hogy a tanulmányi munka fa-
lun legalább az államilloskola
nyolc osztályát, az ipari központok-
ban pedig legalább a középiskolát
elvégezze — olyan nagyszabású fel-
adat, amely nem kevésbé kell, hogy
lelkesséte népünket, mint Sztálinvá-
ros, a diósgyőri kohászati művek
építése, vagy háromnegyed millió
hold szárazságsújtolt földünk ön-
tözése.

— Nem utolsósorban értelmisé-
günket kell, hogy lelkesítsék ezek
a nagy célok. Ha valamikor, akkor
most öröm és gyönyörűség peda-
gógusnak, mérnöknek, agronó-
musnak, orvosnak, tudósnek, mű-
vésznek lenni! A régi világban ne-
velkedett értelmiségünk most már
láthatja, hogy mennyire alaptalan
volt a kényerű és a jövőjét féltene
az új munkás és parasztertelmes
felnevelésétől. A régi nevelésű
értelmiség döntő többsége becsü-
letes munkával segített a munkásságnak
és a dolgozó parasztságnak a szocia-
lizmus építésében. Megilleti ezért
államunk és népünk kormányunk
és pártunk köszönete. De hadd
mondjam meg: mi nemcsak a régi
értelmiség munkájára tartunk igényt,
hanem szívőre és lelőre is. Nem-
csak azt kérjük tőle, hogy munká-
ját és tudását becsússa államunk és
népünk rendelkezésére, hanem azt
is kérjük, hogy az új szocialista vi-
lág tanulságai szerint alakítsa át
meggyőződését, világnézetét, hogy
sajátítsa el és tegye munkájának
hajtóerőjévé a munkásosztály vilá-
gos átalakító világnézetét, a marxiz-
mus-leninizmus tudományát.

— Ami az új népi értelmiséget
illeti, a főiskolák most már évről
évre szárával és ezrével adják a
munkásság és a dolgozó parasztság
soraiból származó mérnököket, ta-
nárokat, agronómusokat, tanítókat.
De még nem mondhatjuk el, hogy
ezt az új népi értelmiséget azzal a
szerepét gondoskodással övezük,

amely szükséges, hogy ne botoljunk
meg az életben tett első lépéseink.
Gondoskodni akarunk róla, hogy a
sokhelyütt tapasztalható nemtörődés
az új, fiatal népi értelmiséggel
megváltozzék, hogy módja legyen
újonnan szerzett, friss tudásának
hasznosítására a nép szolgálatában
és hogy leküzdjük az új értelmiség-
nél itt-ott jelentkező önzést és anya-
giasságot. Az új értelmiségnek még
sok tanulnivalója van a régitől, de
abban az egyben mutasson neki pél-
dát, hogy lehet és kell az értelmi-
ségi embernek hűnek maradnia az
anyaföldhöz, amelyből származik,
tisztelni apjátanyját, a munkások-
kat és a dolgozó parasztságot.

— Az új értelmiség azonban
nemcsak a főiskolákról és az egye-
temekről kikerülő fiatalokból áll.
Százával és ezrével vannak meg-
lett munkások és dolgozó parasz-
tok, akik elvégeztek a műszaki és gaz-
dasági akadémiát, a főiskolák kül-
lönöző esti és levelező tanfolyamait,
különböző szakfolyamatokat: ez a
réteg is része az új értelmiségnek,
mégpedig igen értékes része. Rajta
leszünk, hogy az új értelmiség ezen
az úton is tovább gyarapodjék.

Révai elvtárs megállapította: pro-
gramunk jórésze már valóság, s
nincs okunk kételkedni abban, hogy
valósággá lesz az a része is, amely
most még csak cél. A továbbiakban
így folytatta:

— Jelentem ezt az, hogy nálunk
már minden rendben van, hogy
minden megy, mint a karakaca-
s? Korántsem jelent! Vannak ha-
tósági személyeink, akiknek a pa-
piros fontosabb, mint az ember.
Vannak hatósági embereink, akik
félnek a néptől. Vannak hatósági
személyek, akik a törvényt betűjébe
takaróznak ugyan, de úgy alkalmaz-
zazzák, hogy az eredmény: a nép
zaklatása. Egyes hatósági emberek

Külpolitikánk alapgondolata: a béke védelme

Révai elvtárs ezután a nemzet-
közi kérdésekről szólva hangsú-
lyozta:

— **A mi külpolitikánk alapgon-
dolata:** a béke védelme. Kijelen-
tjük, hogy teljes erővel támo-
gatunk minden kezdeményezést
vagy mozgalmat, amely arra írá-
nyul, hogy a nemzetközi feszültség
enyhüljön, hogy az öt nagyhatalom
között békeegyezmény jöjjön létre.

— De azokról a kérdésekről,
melyek bennünket közvetlenül
érintenek, nem hallgathatunk! Is-
meretes, hogy az Egyesült Álla-
mok énlőke felvette a Szovjet-
unió felé, úgyszólván mint a vitás
nemzetközi kérdések rendezésének
egyik feltételét, a kelet-európai né-
pek úgynevezett „önrendelkezési
jogának” kérdését. A szovjet sajtó
ebben a dologban kifejtette a szov-
jet nép álláspontját. Nekünk azon-
ban az amerikai kérdésre a saját
népünkben is kell válaszolni. Vá-
laszunkat mi a Magyar Független-
ségi Népfőnt választási felhívása
tartalmazza: „Nem avatkozunk más
államok belügyeibe, de megköve-
teljük, hogy a mi belügyeinkbe se
avatkozzék senki”. A magyaror-
szági kormányformának azonban,
mint valami nemzetközi vitás kér-
désnek, mint a Szovjetunióval
való tárgyalások holmi feltételé-
nek a felvetése: beavatkozás bel-
ügyeinkbe, amelyet mint minden
eddig beavatkozás, nyugodtan
de határozottan visszautasítunk! Ki-
jelentjük: magyar kérdés, mint
nemzetközi kérdés: nincs! A ma-
gyar nép „önrendelkezését” —
ne fájjon senkinek a feje! Ez az ön-
rendelkezés már megtörtént: 1945-
től 1948-ig tartó heves belpoliti-
kai harcokban, amelyekben a de-
mokratikus erők a törvényességnek,
sőt a parlamenti formáknak a teljes
betartásával győzték le a tőkés-
nagybirtokos reakcióit. Nem
gondolhatja senki komolyan, hogy
Magyarország kormánya, Magyar-
ország népe, fejlődésünknek ezeket
az eredményeit világszerte engedi
tenni!

— Mi nem akarunk kötekedni
senkivel, de a jogainkból nem en-
gedünk. Mi a magunk részéről is

Nagy Sándor elvtárs beszéde

Nagy Sándor elvtárs beszéde be-
vezető részében az igazi magyar iro-
dalom harcairól és a mai magyar
írók feladatáról beszélt, majd így
folytatta:

— Nincs szebb hivatás, de fele-
lősségteljesebb sem, mint ma ma-
gyar írónak lenni. Népünk, Rákosi
elvtárs népe az alkotás útján egyre
magasabb feladatokhoz emelkedik.
Növekedik kultúrája, öntudata s a
művészetek iránt is magasabbak az
igényei. A költő, a textíles, a
földjét ösztörszerű természet bízta
paraszt, a népi nevelő tanító, orvos,
tudós, műszaki értelmiség joggal
várja az olyan műveket, melyek
irányt mutatnak az építés szent lá-
zában, melyek tükröt mutatnak

a kulákon nem hajják be a beszo-
llátandó állapot, vagy terményt,
ellenben kivetik a dolgozó parasztra,
tekintet nélkül arra, hogy az illető
már az utolsó grammig teljesítette
beadási kötelezettségét. Aki ilyesmit
csinál, az a nép ellensége. A leg-
több esetben ki is derül, hogy ta-
nácistákárokra védték régi szolga-
bírák keze van a dologban. Mit akar
elérni ilyesmivel az ellenség?
Általános bizonytalanságot akar kel-
teni, meg akarja ingatni a dolgozó
parasztságot a törvényben.

Révai elvtárs megállapította: köz-
ponti és helyi hatósági szerveink
nagy többsége nagyban és egészben
nem rosszul teljesíti kötelességét az
állam és a nép iránt, helyi tanácsa-
inknak mintegy 200 000 tagja nagy
többségben rendesen, becsületesen
végzi a munkáját.

— De ha ennek a 200.000 ható-
cági személynek csak egy százaléka
olyan, aki nem érti a dolgot, aki a
nép helyett a maga javát szolgálja,
aki azt hiszi, hogy akinek az isten
hivatalát adott, annak már ési is
adott hozzá, ha csak egy százalék
olyan, aki a nép ellenségeinek szol-
gálatában áll: akkor ez már 2000
olyan ember, aki meg tudja keserí-
teni a „nép életét”.

— Hogy leküzdjük államgöze-
tünk fogyatékosait, az kell, hogy
a tömegek bátran bírálják azokat,
akik rosszul dolgoznak. Az kell,
hogy fellépjünk a bíráló elfojtóival
szemben. Nem szabad megőrtönnie,
hogy kikezdjük és üldözzük például a
„Szabad Nép” levelezőit és megke-
serítők azok életét, akik egyszerű
dolgozó létükre — uram bocsássa! —
bírálni mernek egyes vezeté-
ket. A mi államunk a nép állama.
Senki — akár hatósági személy,
akár egyszerű állampolgár — ne
szeghesse meg megőrlését a nép
törvényét Magyarországon!

készek vagyunk, szerény lehetősé-
geinkhez képest, hozzájárulni a
nemzetközi feszültség enyhítésé-
hez. Így például egyik napról a
másikra meg lehetne szüntetni az
ésterben folyó hidegháborút. Mit
látunk azonban? Azt, hogy a
szovjet kormány békekezdeménye-
zéseit, Eisenhower elnök ismeretes
beszéde óta az amerikai és londoni
rádió még fokozza, bulának elég
hula, de annál hatástalanabb uszi-
tóhadjáratát a magyar népi demo-
krácia ellen. Ez bennünket perzse
nem túlságosan igazt, de jellemző
tény azok részéről, akik tetteket
követelnek a békeakarat jóhisze-
mőségének bizonyosságául.

Révai elvtárs megállapította: bár
hogyan is akarják az ellenkezőjét
bizonyos körök, a nemzetközi fe-
szültség enyhítésére irányuló tö-
rekvéseknek máris vannak eredmé-
nyei. Hangsúlyozta:

— **Mindent meg kell tennünk,
hogy a magunk részéről is hozzájá-
rjunk a béke kiállításának további
javulásához. Ehhez az kell, hogy
törhetetlenül támogassuk továbbra is
a Szovjetunió külpolitikáját, amely
a világ minden népének érdekét képviseli.**

Befejezésül a következőket mon-
dotta:

— Ha május 17-én szavazni men-
tek, abban a tudatban szavaztatok,
hogy mi valamennyien, kormány és
nép együtt, jó munkát végeztünk.
A Himnusz költőjének sötét szavai
nem érvényesek többé. A magyar
nép kilábal a kínok tengeréből, a
balsors századokon át valóban tép-
te, de ma már nem tépi. És a védő-
kar: önmagunk erős és dolgo-
sok karja, amely békés építésünk, bol-
dog életünk védelmében egybefon-
dik nyolcszázmilliónyi barátunk és
szövetségseink karjával.

— Erre gondoljon mindenki a ma-
gyar május 17-én a népfőnt, Rá-
kosi Mátyás vív esztendő hozó kor-
mányzására szavaz! — fejezte be
hosszantott, viharos lelkesedéssel
fogadott beszédét Révai József el-
vtárs.

Ezután Nagy Sándor elvtárs,
Sztálin-díjas író, képviselőjelölt szó-
lalt fel.

nek, hogy meglássa erőit és le-
győzze hiányosságait.

A továbbiakban hangsúlyozta
Nagy elvtárs, hogy ma az irodal-
om legfőbb feladata a békéért
folytatott rendíthetetlen harc.

— Mert nem mult el még a ve-
szély — mondotta — az emberiség
feje felől. A töke farkasa éhes s
bár a romlás pondrói marják, iri-
gyen harapja a szocializmus egész-
ségébe. Ez a sarokbaszorító fenevad
mindent elkövet, hogy pusztuló
életét mentse; a bárány
bőrbe öltözik, jószándékról, béké-
ről megek, miközben ragadozó
agráráj új áldozatokba vájja és
vérrel akarja frissíteni aranytől
puffadt testét. De van már erő a

világban, mely az imperialista vad-
állatot guzbakossé: a békétábor
országainak, a Békevilágtanács
mögé tömörült emberek, nemzetek
ereje, a hatalmas Szovjetunió
ereje. A halhatatlan Sztálin utolsó
sajónyilatkozatában ezt mondta:
„Továbbra is hiszem, hogy az
Amerikai Egyesült Államok és a
Szovjetunió közti háborút nem sza-
bad elkerülhetetlennek tekinteni,
hogy országaink továbbra is béké-
ben élhessenek.”

Ennek a sztálini hagyatékunk hű
örököse a Szovjetunió kormányzata,
melyet Sztálin hű tanítványai ve-
zetnek. S a népek megértik Sztálin
elvtárs utolsó üzenetét, — jól tud-
ják, hogy a békét csak állandó,
szívós harcra elvégezhetjük meg-
s ez a csata ott folyik életünk min-
den területén. Ennek a harcnak
egyik részlete a közelgő új ország-
gyűlési választás is.

Nagy Sándor elvtárs a továbbiak-
ban arról beszélt, hogyan hadakoz-
nak népünk belső ellenségei, hogy
visszarángassanak bennünket a meg-
kezdett úton, milyen ádáz harcot
folytatnak, hogy kárt okozzanak
dolgozó népünknek. Hangsúlyozta,
hogy népünk éberen leleplezi eze-
ket a gonosztevőket pártunk vezeté-
sével.

— Boldog vagyok, hogy mint ma-
gyar író ebben a korszakban élhe-

Zombori János elvtárs zárószavai

Zombori János elvtárs a Függe-
lenségi Népfőnt, Szeged és kör-
nyéke dolgozóinak nevében megkö-
szönte Révai elvtárs beszédét,
Hangsúlyozta, hogy Révai elvtárs
beszéde minden alkalommal nagy
esemény volt és mély nyomot ha-
gyott Csongrád megyében.

— Ezen a nagygyűlésen — foly-
tatja Zombori elvtárs — Révai el-
vtárs tíz- és tízezrekkel tárgyalta
meg azokat a feladatokat és célki-
tűzéseket, amelyek az elkövetke-
zendő évek során az ország dolgozó
népe előtt állanak.

— Ezeknek a feladatoknak végre-
hajtására — mondotta a többi kö-
zött Zombori János elvtárs — úgy
készülünk legmegfelelőbben, ha a
munka minden területén szorgalma-
san dolgozunk. Az ipari üzemekben
szélesítsük tovább a versenymozga-
mat és naponta teljesítsük és tútel-
jesítsük a vállalásokat, amelyeket
a választási bekeverés során írt
tek dolgozóink. Harcoljunk azért,
hogy a tervfeladatokat maradéktal-
anul teljesítsük és túteljesítsük.
Állami gazdaságaink, termelőszö-
-

tek és Rákosi elvtárs pártjának ka-
tonájaként dolgozhatok. Nagy meg-
tiszteltetésnek érzem azt, hogy a
dolgozó nép képviselőjeként jelölt —
igyekezzem méltó lenni a nép bizal-
mára.

Ezután Nagy Sándor elvtárs
azokról a feladatokról beszélt, ame-
lyeket népünk felemeléséért mint
író és mint képviselő folytatni sze-
retne, majd így fejezte be beszé-
dét:

— A május 17-i válaszláson le-
gyen méltó Szeged és vidéke nagy
fiához, Rákosi Mátyás elvtárhoz,
aki városunkban töltötte ifjúságát s
1919-ben megszervezte a Kommu-
nista Pártot és a Horthy-rendszer
alatt itt szenvedte nehéz börtönéveit
a magyar népért. Válasszon Szeged
népe úgy, mint 1848-ban, amikor
Kossuthot, a szabadságot választ-
ta. Válasszon úgy, mint 1919-
ben, amikor az itt tartózkodó fran-
cia burzsoá hadsereg nyomása, a
Horthy katonák ellenére 42
ezer szavazattal — a szavazatok el-
sőprő többségével — a Tanácsköz-
társaságot választotta. Válasszon,
úgy, mint a megelőző választáson.
Válassza a magyar nép boldogulá-
sának, felemelkedésének útját.

Ezután Zombori János elvtárs, a
Szegedi Városi Pártbizottság tit-
kára tartott záróbeszédet.

velkezeteink dolgozó és egyenlő
dolgozó parasztságunk úgy készü-
lnek legmegfelelőbben nagy célki-
tűzéseink megvalósítására, ha harcot
folytatnak a növényápolási munkák
időben való elvégzéséért és a hol-
dankénti termésátlag növeléséért.
Iskoláinkban, közép- és főiskolák-
ban, egyetemeken tanáraink az okta-
tató és nevelő munka színvonalá-
nak emelésével, tudományos és ku-
tató munkával, tanulóink a tanul-
mányi eredmények megjavításával
segítsék a kulturális célkitűzéseink
megvalósítását. A munka minden te-
rületén minden nap végezzük úgy a
munkánkat, hogy az tanúságtétel
legyen itt Csongrád megyében is
hazánk szocialista építése mellett és
a béke harcok megvédése mellett.

— Előre a tervek teljesítésével, a
mezőgazdasági munkák időben való
elvégzésével a Függetlenségi Népfőnt
programjainak győzelmeért!
— fejezte be zárószavait Zombori
János elvtárs.

A nagygyűlés az Internacionálé
hangjaival ért véget.

A SZOVJET SAJTÓ NAPJÁRA

41 évvel ezelőtt, 1912. május

5-én jelent meg a Pravda első szá-
ma. Így lett ez a nap a szovjet
sajtó hagyományos ünnepévé, a
szovjet sajtó napjává. A Szovjet-
unió és a világ dolgozóinak szá-
zmilliói büszkén tekintenek vissza
az elmúlt időkre, mely alatt a Prav-
da nemcsak hirdette Lenin és Sztá-
lin tanításait, de következetesen
harcolt is azok megvalósításáért.
A cári rendőrség tájékozó dühvel
üldözte a Pravdát, az akkori világ
egyetlen olyan lapját, mely csu-
pán a munkásosztály és a nép ér-
dekeit szolgálta és védelmezte.
1914-ben a cári kormány belitotta
a Pravdát, de amikor 1917-ben az
oroszországi munkásosztály, Orosz-
ország dolgozó felzámoltak a
cárizmust, a Pravda ismét megje-
lent és nap, mint nap mozgósít-
ta a hatalmasra jutott munkásos-
ztály milliói között a soronkövetkező
feladatok megvalósítására. A pol-
gárháborúban a fiatal Szovjet
Köztársaság ellen indított imperia-
lista rablóhadadás megpróbáltatá-
sai közepette a Pravda kifejezésre
juttatta a szovjet nép győzelembe-
velét, megrendíthetetlen hitét.
Mindenkor feltárta a nép előtt a
veszély nagyságát és éppen ezért
forradalmi szennvedéseket tudta
mozgósítani a munkásokkal, pa-
rasztsztrájkokat és katonákat a szovjet
haza védelmére.

A falu nagy átalakulásának idő-
szakában, a sztálini öt éves tervek
megvalósulása idején a Pravda a
hibák feltárásával egyidejűleg ke-
mény kritikával szellett a Bolsevik
Párt segítségére a hibák megszü-
ntetésében és az akadályok elhárítá-
sában. A Nagy Honvédő Háború
idején a Pravda a szovjet hadiindó-
sítók szükségét és férfiasan öszinte
közleményeit tárta a világ elé. A
háborús jelentések a legnagyobb
veszély idején is nyugodtak és a
legnagyobb győzelmek közepette is
tartózkodóak voltak. E háború,
amelyben a Szovjetunió győzelme
megmentette az emberiséget a fa-
sista barbárságtól, súlyos károkat
okozott a szovjet népre, a szovjet
sajtó mégis az egész világ elé tárta
az igazságot, melyből kitűnt, meny-
nyi mindent kell a szovjet népek
helyreállítására. Ugyanakkor a köz-

zéteti háború utáni építés sztálini
tervével megmutatta a szovjet nép
számára a háború előtti színvona-
lat is túlszárnyaló felemelkedés
útját.

Ma már a Szovjetunióban
mintegy 800 ezer újság és több,
mint 1400 folyóirat jelenik meg. A
lenini, sztálini nemzetiségi politika
és az igazi sajtószabadság megvaló-
sítása a Szovjetunió minden népe
számára biztosította annak leho-
ságt, hogy anyanyelvén írta új-
ságjait, folyóiratait legyenek és fel-
virágozzon a nemzeti nyelvű könyv-
kiadás.

Napjainkban, amikor a világ re-
akciós újságjai az új háborúra
usztó hisztérius felhívásokkal tölti
meg hasábjait, a Pravda és az
egész szovjet sajtó hagyomá-
nyaihoz híven hirdeti az igazságot,
igazságot mond a veszélyről, mely
fenyeget és igazságot a béke hi-
veinek nagy erejéről.

A magyar népi demokrácia
sajtója, párunk sajtója a Pravda,
a szovjet sajtó útjain halad és a
Pravda és a szovjet sajtó módsze-
reit igyekszik elsajátítani és alkalm-
mazni a maga munkájában. Erős
fegyvere lenini-sztálini pártunknak,
nagy, sakra új országépítő munkájá-
ban. Maradéktalanul betölti felada-
tát: egész gazdaságában muatja
meg épülő, új életünket, kiméle-
nül leleplezi az ellenséget és irányt
mutat a szocializmus építő munkáin-
kban.

Ma, amikor a szovjet sajtó nap-
ját és a Pravda megjelentetésének 41.
évfordulóját ünnepeljük, a magyar
sajtó előtt különösen nagy és meg-
tisztelő feladat áll: a szovjet sajtó
példájára nyomán százazrekkel és mil-
liókat mozgósít a május 17-i vá-
lasztásokra. Felhívása nyomán in-
dul el a választás tisztelésére szer-
vezett munkaverseny, hogy több es-
jobb munkával, több vagal, acéllal,
szénnel, gabonával segítsék elő dol-
gozóink a Népfőnt győzelmét, né-
pünk további fejlődését, az öt éves
terv határidő előtti befejezését, a
szocializmus mielőbbi megvalósulá-
sát.